

ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 347.121.2

*О. О. Пунда,
кандидат юридичних наук,
заступник директора з наукової роботи
Державний науково-дослідний інститут митної справи*

*Д. О. Ковалевський,
студент магістратури
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

КОМЕРЦІЙНИЙ ПІДКУП СЛУЖБОВОЇ ОСОБИ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ ПРИВАТНОГО ПРАВА НЕЗАЛЕЖНО ВІД ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВОЇ ФОРМИ

Актуальність дослідження. Конституція України закріплює права, свободи та обов'язки людини і громадянина. Ці права, що відображені на рівні конституційно-правових норм, є основними правами людини, конституційною базою сучасної держави.

Стратегічною метою політики національної безпеки України є забезпечення державного суверенітету та територіальної цілісності, національної єдності на основі демократичного поступу суспільства і держави, посилення протидії корупції та злочинам у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, шляхом удосконалення відповідного законодавчого забезпечення діяльності та юридичної відповідальності державних службовців (посадових осіб) та службовців юридичних осіб приватного права.

Чимало питань щодо розробки стратегії формування правової держави та громадянського суспільства в Україні залишаються досі відкритими. В сучасній Україні загострилася проблема забезпечення управлінської єдності на всіх рівнях соціального механізму, вирішення якої ускладнюють: низька ефективність механізмів прийняття та виконання управлінських рішень, що

має місце внаслідок неузгодженості дій між різними гілками та органами державної та місцевої влади, зниження професіоналізму державних службовців, поширення корупції та злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг.

З метою протидії службовим (посадовим) порушенням в сфері діяльності юридичних осіб приватного права, у розділі XVII Особливої частини КК України законодавець, на підставі Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 07. 04. 2011 року, передбачає відповідальність за одне з найнебезпечніших діянь, що їх можуть вчиняти в секторі приватного права – «Комерційний підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми» (стаття 368-3).

Сучасне законодавство радикально розширило сферу правового впливу у частині регулювання суспільних відносин пов'язаних з протидією корупційним правопорушенням, однак не забезпечило наявності існування та належного функціонування правового механізму протидії таким суспільно небезпечним явищам (зокрема,

комерційному підкупу), що фактично призводить до відсутності практики правозастосування розслідування даних кримінальних правопорушень, а отже, робить деякі норми КК України суто декларативними, що, очевидно, є неприпустимим.

В цілому, ступінь наукової розробки проблеми корупційних правопорушень, в тому числі і комерційного підкупу є досить високим, про що свідчить масив публікацій теоретичного та практичного характеру. У той же час динамізм відносин у сфері запобігання і протидії корупційним правопорушенням (корупційним злочинам), нові технологічні розробки, винайдення нових напрямків та способів їхнього застосування призводять до необхідності адекватного сучасного та перспективного врегулювання цих відносин.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Серед сучасних вітчизняних наукових досліджень присвячених проблематиці кримінально-правової боротьби з корупцією в цілому та явищами нею «породженими» необхідно назвати наступних авторів та наукові праці: П.П. Андрушко «Реформа українського антикорупційного законодавства у світлі міжнародно-правових зобов'язань України» (2012 рік); Мельник М.І. «Кримінологічні та кримінально-правові проблеми протидії корупції» (2002 рік); Ярошенко О.Д. «Кримінальна відповідальність за пропозицію та давання хабара за законодавством України» (2013 рік); Прохоренко О.Я. «Протидія корупційним проявам в системі державної служби України» (2004 рік); Невмержицький Є.В. «Корупція як соціально-політичне явище: особливості проявів і механізми подолання в сучасній Україні» (1999 рік); Лукомський В.С. «Кримінальна відповідальність за дачу хабара та посередництво в хабарництві» (1996 рік); Дудоров О.О. «Проблемні питання кримінальної відповідальності за одержання хабара» (1994 рік).

Аналіз сучасних наукових доробок дозволяє констатувати позитивну тенденцію наявності широкого наукового інтересу до забезпечення належного та раціонального

використання Закону про кримінальну відповідальність щодо запобігання та протидії «корупційним злочинам» та, перш за все, можливості функціонування кримінально-правового механізму в правозастосовчій сфері.

Метою нашого дослідження є визначення змісту кримінально-правової характеристики комерційного підкупу службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми.

Результати досліджень. З урахуванням інтернаціоналізації корупції та її зв'язку з організованою злочинністю, дієва боротьба з такими явищами потребує координації насамперед на національному рівні, співробітництва між державами, а також державами й міжнародними інституціями. Головну роль у такій співпраці має відігравати відповідна правова база.

Подолання корупції в Україні, одне з головних завдань, що поставив Президент України В.Ф. Янукович у щорічному посланні до Верховної Ради в 2011 році. Наша держава приєдналась до ряду конвенцій: (Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (1999 р.), Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією (1999 р.), Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції (2003 р.), за якими наша держава взяла на себе певні зобов'язання щодо протидії корупції. Запобігання та протидія корупції в митних органах, в даному разі, є частиною загальнодержавної стратегії у подоланні цього негативного явища.

В своєму Указі від 12.01.2011р., № 24/2011 «Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи» Президент України В.Ф. Янукович встановив, що вжиття заходів, спрямованих на подолання корупції та явищ, які вона породжує, а також розробка і затвердження державної програми щодо запобігання та протидії корупції на період до 2015 р., є частиною міжнародних зобов'язань України і підлягають обов'язковому виконанню [7, с. 32-34].

Необхідно констатувати, що існує гостра необхідність у приведенні кримінального

законодавства у відповідність до міжнародних стандартів (визначених Конвенцією про корупцію ООН, Конвенцією Ради Європи про кримінальну відповідальність за корупцію і Конвенцією ОЕСР про боротьбу з дачею хабарів іноземним державним посадовим особам при здійсненні міжнародних ділових операцій) та які б, зокрема, забезпечили взаємодоповнюваність і гармонізацію відповідних визначень протиправних корупційних діянь між адміністративною відповідальністю відповідно до спеціалізованого антикорупційного законодавства України і Кримінальним кодексом України таким чином, щоб це визначення поширювалося на всіх державних чи службових (посадових) осіб у всіх органах виконавчої, законодавчої і судової влади держави, включаючи органи місцевого самоврядування, а також осіб, що представляють інтереси держави та суспільства в комерційних спільних підприємствах і в правліннях компаній.

До кола злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, окрім низки інших, КК України відносить: комерційний підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми (ст. 368-3). Справа в тому, що сучасний світ не залишає без реагування недоброчесність у приватному секторі, адже це може суттєво підірвати економічні засади функціонування держави. Саме тому Кримінальна конвенція Ради Європи проти корупції (статті 7 та 8), Конвенція ООН проти корупції (статті 12. 21) вимагають від держав, в тому числі і від України, визнати злочинною (тобто, кримінально караною) корупцію у приватній сфері.

Згідно з положеннями, що містяться у Кримінальній конвенції про боротьбу з корупцією (ETS 173) щодо криміналізації хабарництва у публічному секторі (ст. 2 «Дача хабара національним державним посадовим особам») та приватному секторі (ст. 7 «Дача хабара у приватному секторі»), Конвенція імперативно рекомендує визнавати

злочинами такі форми поведінки як обіцянку, пропонування чи дачу неправомірної переваги посадовим особам за вчинення цією особою будь-яких дій чи бездіяльності при виконанні своїх службових обов'язків. Аналогічні за змістом положення містяться і у Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 р. (ст. 15 Конвенції «Підкуп національних державних посадових осіб» та ст. 21 «Підкуп у приватному секторі»). Тобто, конструкції зазначених складів злочинів об'єднані рядом ознак. Зокрема, об'єктивна сторона складу злочину при активному підкупі проявляється передусім, в обіцянці, пропозиції та дачі неправомірної переваги.

Під так званим активним підкупом (активне хабарництво) у Кримінальній конвенції про боротьбу з корупцією Ради Європи мається на увазі обіцяння (обіцянка), пропонування чи надання (дача) особисто або через посередників будь-якої неправомірної переваги особам, яких зазначеними Конвенціями рекомендується визнати суб'єктами злочину - «пасивний підкуп» (одержання будь-якої неправомірної переваги) [4, с. 2-3; 5, с. 2].

Аналіз стану реформування кримінального законодавства (приведення норм національного кримінального закону до стандартів антикорупційних конвенцій), свідчить певною мірою про фрагментарність (неповноту та безсистемність) внесення законодавцем змін і доповнень у Кримінальний кодекс, оскільки при внесенні змін і доповнень в одні положення КК одночасно не передбачається внесення змін і доповнень до інших його положень, які безпосередньо з ними кореспондують.

Водночас, у ч.1 ст. 368-3 КК законодавцем встановлена відповідальність не лише за пропозицію або надання, а й за передачу службовій особі юридичної особи приватного права неправомірної вигоди, однак відповідальності за обіцяння надати неправомірну вигоду зазначеній особі не передбачено. Аналогічні форми корупційної поведінки передбачені у ч.1 ст. 368-4 КК «Підкуп особи, яка надає публічні послуги».

З урахуванням зазначеного слід констатувати, що Україна лише частково виконала взяті на себе зобов'язання перед Радою Європи щодо криміналізації так званого активного та пасивного підкупу – ст. 368-3 КК, криміналізовано лише пропозицію, надання, передачу та одержання неправомірної вигоди, але не передбачено відповідальності за обіцянку такої вигоди.

На це звертає увагу і GRECO (Група держав проти корупції) у згаданому Оціночному звіті по Україні Інкримінації (ETS 173 і 191 GPC 2), у якому, зокрема вказується, що у кримінальне законодавство України імплементовані не всі імперативні положення Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією щодо криміналізації різних форм корупційної поведінки. В світлі наведеного GRECO рекомендує, зокрема, доповнити положення Кримінального кодексу у частині, що стосується активного та пасивного підкупу та і хабарництва в цілому і зловживання впливом, такими ознаками (формами діяння), як «обіцянка», «вitreбування» вигоди та «прийняття пропозиції чи обіцянки».

Погоджуючись із викладеними у звіті положеннями, а також з урахуванням тієї обставини, що Україна ратифікувала Кримінальну конвенцію про боротьбу з корупцією Ради Європи без будь-яких заяв чи застережень, а оскільки положення, що містяться у ст. 2 та ст. 3 даної Конвенції є імперативними, робимо висновок, що їх зміст не може бути звужений вітчизняним законодавством.

Системний аналіз підстав криміналізації свідчить про існування об'єктивних передумов визнання обіцянки неправомірної вигоди (хабара, підкупу) злочином. Тільки у цьому разі положення статей 368-3, 368-4 та 369 КК будуть повністю відповідати стандартам Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією Ради Європи [7, с. 157-164; 8, с. 104 - 115].

Безпосереднім об'єктом злочину, відповідальність за який передбачена статтею 368-3 Кримінального Кодексу України є суспільні відносини, які забезпечують цілі і

завдання юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми, встановлений (нормативно-закріплений) порядок їх функціонування, можливість громадян об'єктивно вирішувати соціальні проблеми, які в них виникають, тощо.

З об'єктивної сторони комерційний підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми характеризується двома формами:

1) Пропозиція, надання або передача службовій особі юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми неправомірної вигоди за вчинення дій чи бездіяльність з використанням наданих їй повноважень в інтересах того, хто надає чи передає таку вигоду, або в інтересах третіх осіб (ч.1 ст. 368-3 КК України);

2) Одержання службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми неправомірної вигоди за вчинення дій або бездіяльність з використанням наданих їй повноважень в інтересах того, хто передає чи надає таку вигоду, або в інтересах третіх осіб (ч.3 ст. 368-3 КК України).

а) Активний підкуп службової особи юридичної особи приватного права:

Злочин, що передбачений ч.1 ст. 368-3 КК України, має три підформи щодо неправомірної вигоди: а) пропозиція; б) надання; в) передача. Під пропозицією (пропонуванням) неправомірної вигоди слід розуміти звернення (повідомлення) до службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми про готовність (наявність можливості і наміру, бажання) на передачу або надання їй неправомірної вигоди. Така пропозиція має бути зрозумілою, недвозначною і містити всі істотні умови. У цьому випадку фактично йдеться про криміналізацію злочинного наміру.

Умовами відповідальності за вказані вище діяння є такі: а) адресатом їх вчинення є службова особа юридичної особи

приватного права незалежно від організаційно-правової форми; б) неправомірна вигода пропонується, надається чи передається за вчинення дії чи бездіяльності з використанням наданих такій службовій особі повноважень; в) комерційний підкуп вчиняється в інтересах того, хто пропонує, надає чи передає такі вигоди, або в інтересах третіх осіб.

При притягненні до відповідальності за ч. 1 ст. 368-3 КК України слід в кожному конкретному випадку встановлювати обсяг офіційно визначених повноважень (офіційних обов'язків) службової особи юридичної особи приватного права, зміст яких, з одного боку, може бути відбитий у загальнодержавних, відомчих та більш локальних нормативно-правових актах, а з іншого - закріплений відповідними наказами у посадових обов'язках такої особи, задля подальшого встановлення можливості використання цих повноважень при вчиненні даного злочину в інтересах того, хто надає чи передає неправомірну вигоду, або в інтересах третіх осіб.

Також звертає на себе увагу той факт, що у диспозиціях ст. 368-3 КК України прямо не вказується, що службова особа юридичної особи приватного права отримує таку вигоду за діяння, які пов'язані зі зловживанням нею своїми повноваженнями або їх перевищенням, отже неправомірну вигоду такій особі надають (вона отримує) за правомірні діяння, що впливають з її службових повноважень.

Злочин, передбачений ч. 1 ст. 368-3 КК України, вважається закінченим з моменту пропозиції, надання або передачі службовій особі хоча б частки раніше обумовленого розміру неправомірної вигоди, незалежно від того, чи вчинила така особа які-небудь дії за отриману винагороду (формальний склад).

б) Пасивний підкуп службової особи юридичної особи приватного права:

Одержання неправомірної вигоди — це прийняття службовою особою будь-яким чином предметів неправомірної вигоди в обмін на вчинення чи не вчинення нею

певних дій правомірного чи неправомірного характеру із використанням свого службового становища в інтересах тієї особи, яка надає самостійно чи через посередника (посередників) неправомірну вигоду.

Фактичне одержання неправомірної вигоди службовою (посадовою) особою тягне за собою кримінальну відповідальність, передбачену частиною 3 статті 368-3 та іншими статтями Розділу XVII Кримінального Кодексу України.

На відміну від ч. 1 ст. 368-4 у частинах 1 і 3 ст. 368-3, а також ч. 3 ст. 368-4 не згадано про вчинення дій чи бездіяльність в інтересах особи, яка пропонує неправомірну вигоду. Оскільки положення закону слід розуміти і виконувати буквально, то службова особа юридичної особи приватного права не може нести відповідальність за частинами 3 і 4 ст. 368-3 (так само як аудитор, нотаріус тощо - за частинами 3 і 4 ст. 368-4), якщо вона вчинила дію чи бездіяльність з використанням наданих їй повноважень в інтересах особи, яка лише запропонувала неправомірну вигоду, але ще не надала її, а особа, яка запропонувала неправомірну вигоду такій службовій особі, не може нести відповідальність за частинами 1 і 2 ст. 368-3, якщо службова особа вчинила дії чи бездіяльність з використанням наданих їй повноважень виключно в інтересах того, хто запропонував неправомірну вигоду.

Неправомірна вигода може отримуватися як завдяки активним діям, так і через бездіяльність (наприклад, незаконне отримання кредиту), як безпосередньо, так і в завуальованій формі (наприклад, під виглядом укладення законної угоди, безпідставного нарахування та виплати заробітної плати чи премій, нееквівалентної оплати послуг різного характеру – консультацій, експертиз тощо). Отже, способи одержання неправомірної вигоди можуть бути різними і на кваліфікацію вчиненого не впливають.

Умовами відповідальності за вказане вище діяння є такі: а) неправомірна вигода одержується за вчинення дії чи бездіяльності з використанням наданих службовій

(посадовій) особі приватного права повноважень; б) вказані дії чи бездіяльність вчиняються в інтересах того, хто надає чи передає таку вигоду, або в інтересах третіх осіб.

Злочин, передбачений частиною 3 статті 368-3 КК України, є закінченим з моменту одержання службовою особою юридичної особи приватного права хоча б частки раніше обумовленого розміру неправомірної вигоди, незалежно від того, чи вчинила така особа які-небудь дії за отриману винагороду (формальний склад).

Як зазначалось вище, GRECO імперативно рекомендує Україні передбачити безпосередньо у КК відповідальність не лише за одержання предметів неправомірної вигоди а й за прийняття обіцянки (пропозиції) отримання неправомірної вигоди.

Суб'єктами злочинів у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, а зокрема у статті 368-3 Кримінального Кодексу України є: 1) загальний суб'єкт (частини 1 і 2 статті 368-3); 2) службова особа юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми (частини 3 і 4 статті 368-3).

Із суб'єктивної сторони злочин, передбачений статтею 368-3 Кримінального Кодексу України характеризується умисною формою вини. Зміст вини у злочині з формальним складом, яким являється комерційний підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми включає в себе усвідомлення винним суспільно небезпечного характеру вчинюваного діяння і бажання його вчинити (утриматись від його вчинення). Обов'язкового настання злочинних наслідків, для даного злочину, Закон про кримінальну відповідальність не встановлює.

При визначенні суб'єктивної сторони злочину, передбаченого ст. 368-3 КК України, необхідно, насамперед, встановити, що службова особа: 1) усвідомлювала факт використання свого службового становища і той факт, що це суперечить інтересам служби; 2) передбачала, що такі дії завда-

ють шкоди змісту правильної роботи державного чи іншого апарату або створюють загрозу настання такої шкоди, і бажала вчинити такі дії.

Мотив та/або мета є обов'язковою ознакою суб'єктивної сторони комерційного підкупу службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми. Даний мотив є корисливим, а метою є незаконне збагачення – отримання вигоди майнового характеру чи уникнення матеріальних затрат, причому як для себе (власний інтерес), так і для третіх осіб (в інтересах таких осіб).

Частина 2 статті 368-3 КК України встановлює відповідальність суб'єкта злочину за «Ті самі дії (передбачені ч.1 цієї статті), вчинені повторно або за попередньою змовою групою осіб чи організованою групою». Частина 4 статті 368-3 КК України встановлює відповідальність суб'єкта злочину за «Діяння, передбачене ч. 3 цієї статті, вчинене повторно або за попередньою змовою групою осіб чи поєднане з вимаганням неправомірної вигоди».

Згідно з ч.5 ст.368-3 КК України особа, яка пропонувала, надала або передала неправомірну вигоду, звільняється від кримінальної відповідальності за наявності однієї з таких підстав:

1) стосовно неї мало місце вимагання неправомірної вигоди;

2) після вчинення зазначених дій вона: а) добровільно; б) до порушення щодо неї кримінальної справи; в) заявила про їх вчинення органу, наділеному законом правом порушувати кримінальну справу (зокрема, суд, прокуратура, органи досудового слідства та дізнання) [11, с. 1081-1083].

З урахуванням всього вище зазначеного, спробуємо надати свій, на нашу думку, найбільш оптимальний варіант диспозиції статті 368-3 КК України, перш за все, з урахуванням всіх рекомендацій міжнародних організацій, членом яких є Україна та всіх вимог, що їх зобов'язалась виконати Україна перед міжнародною спільнотою. Відтак, пропонуємо, - викласти диспозицію статті 368-3 КК України в такій редакції:

«1. Пропозиція чи обіцянка, висловлені прямо або через посередника, службовій особі юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми надати їй або третій особі неправомірну вигоду, а так само пряме або через посередника надання такої вигоди за вчинення зазначеною службовою особою дій чи її бездіяльність з використанням наданих їй повноважень в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає таку вигоду, або в інтересах третьої особи, - ...»

3. Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання прямо або через посередника службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми неправомірної вигоди для себе чи третьої особи за вчинення дій або бездіяльність з використанням наданих їй повноважень в інтересах того, хто пропонує, обіцяє чи надає таку вигоду, або в інтересах третьої особи, - ...»

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України – від 28.06.1996 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст. 141.
2. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України, 2001. – № 25-26. – ст. 215.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України, 2013. – № 9-10. – ст.326.
4. Про ратифікацію Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції: Закон України. - Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2006. – N 50. – ст.496.
5. Про ратифікацію Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією: Закон України. - Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2006. - N 50. - ст.497.
6. Постанови пленуму Верховного Суду України у кримінальних справах. – 2-ге видання – К.: Алерта ; ЦУЛ, 2011. – 392 с.;
7. Андрушко П.П. Реформа українського антикорупційного законодавства у світлі міжнародно-правових зобов'язань України. – К.: Атіка, 2012. – 332 с
8. Андрушко П.П. Щодо відповідальності юридичних осіб за корупційні правопорушення у вигляді застосування до них заходів кримінально-правового характеру // «Бюлетень міністерства Юстиції». – 2013. - № 3 – С.104-115.
9. Висновок на проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства у сфері запобігання і протидії корупції» № 2033 // Апарат Верховної Ради України: Головне науково-експертне управління 22.02.2013// Вихідний № 38386. - С.8.
10. Мельник М. Протидія корупції: нормативно-правове регулювання // Віче. – 1999. – № 5. – С. 26–40.
11. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / За ред. М.І.Мельника, М.І.Хавронюка. 2012 рік. - С.1316.
12. Хавронюк М.І. Науково-практичний коментар до Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції». К.: Атіка, 2011.-424 с.
13. Таций В.Я., Борисов В.И. Научное обеспечение путей противодействия коррупции в Украине // Громадська експертиза. Актуальні проблеми боротьби з корупцією в Україні. – К., 2004. – Вип. 4. – С.44–48.

Пунда О.О., Ковалевський Д. О. Комерційний підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми

Анотація. Аналізуються заходи кримінально-правового характеру, що застосовуються до службових осіб юридичних осіб приватного права за вчинення ними або особами, які не є «службовими» комерційного підкупу. Дана оцінка перспектив правового врегулювання та використання окремих положень нового антикорупційного законодавства. Запропоновано правову конструкцію диспозиції статті 368-3 КК України.

Ключові слова: корупційні правопорушення, корупційні злочини, комерційний підкуп, заходи кримінально-правового характеру, запобігання та протидія корупції, антикорупційне законодавство.

Пунда А.О., Ковалевский Д.О. Коммерческий подкуп должностного лица юридического лица частного права независимо от организационно-правовой формы

Аннотация. Анализируются меры уголовно-правового характера, применяемые к служебным лицам юридических лиц частного права за совершение ими или лицами, которые не являются «служебными» коммерческого подкупа. Дана оценка перспектив правового урегулирования и использования отдельных положений нового антикоррупционного законодательства. Предложено правовую конструкцию диспозиции статьи 368-3 УК Украины.

Ключевые слова: коррупционные правонарушения, коррупционные преступления, коммерческий подкуп, меры уголовно-правового характера, предотвращение и противодействие коррупции, антикоррупционное законодательство.

Punda O.O., Kovalevsky D. O. Commercial bribe to an official of a legal entity of private law regardless of their organizational-legal form

Abstract. Analyzes the measures of criminal-legal nature, applied to the officials of legal entities of private law for committing them or by persons who are not «official» commercial bribery. The prospects of legal regulation and use of certain provisions of the new anti-corruption legislation. Invited to the legal structure of the dispositions of article 368-3 of the criminal code of Ukraine.

Keywords: corruption-related offences, crimes of corruption, commercial bribery, criminal law measures, the prevention of and counteraction to corruption, anti-corruption legislation.

